

Zato dé angelu: „Pojdi in pripelji Ivorja. Grehi njegovi so bili sicer veliki, a izbrisal jih je, zaslužil si je nebesa . . .“

Angel se je priklonil, dvignil se je in splaval na zemljo. Kmalu pa je spet stal pred Večnim. V rokah je imel dušo Ivorjevo, ki se je svetila v nebeški zarji.

V samostanu na Sv. Gori, tam so pa v tistem času klečali menihi okoli krste Ivorjeve in so hvalili Boga v jeziku grškem in v jeziku latinskem. Zakaj bili so vsi prepričani, da je Ivor umrl smrti spokorniške.

Afanazij sam je pa zabilježil s tresočo roko v samostansko kroniko to največjo od Boga mu izkazano milost, ker je bil izbran da je pomnožil število svetnikov v nebesih. Zaprl je knjigo in je ni več vzel v roke. Dozorel je tudi on za nebesa. Pridejali so njegovo rakev v samostanski žrdi krsti Ivorjevi . . .

Lucijan.

34. Tri vrane.

V začetku osemnajstega stoletja je nastala v Londonu govorica, da je mestni župan (lord-major) nekega jutra tešč izbruhnil tri črne vrane. Neki podobar je brž porabil priliko, ter je omenjenega gospoda narisal stoječega pri oknu z odprtimi ustmi, kako mu frčé iz ust tri vrane, katere so bile, kajpada, tudi naslikane. S tem si je pridobil slikar seveda sila veliko gledalcev, a gospodu županu se ni prikupil; nasprotno: bil je poklican pred sodišče ter tožen, da trosi med ljudstvo laži. — Ponosno se postavi podobar pred sodnika ter pravi: „Ne vem, zakaj me kličete, saj je stvar obče znana. Povedal mi je o tem najprej trgovec ob mostu.“ — Sodniki pokličejo trgovca ter mu očitajo krivdo. Ta se brzo odreže, da so bile res tri vrane; a da bi bile pri oknu odletele, tega on ni govoril; to je gotovo podobar, zvita buča, sam pridejal. „Sploh pa“, pristavi trgovec, „mi je to reč naznanil gospod Hidges tiskar, kateri je govorico slišal od moža, ki mu gre verjeti.“ — Gospod Hidges mora pred sodbo. Berejo mu obtožbo, toda gospod taji, da bi bil gospod župan izbruhnil tri črne vrane, le dve sta bili, in on je govoril o dveh, prav kakor je njemu povedal cestinar Robantar. — Cestinar Robantar mora priti. — „Kaj?“ se začudi, „kdaj sem pa jaz govoril o dveh vranah? Samo eno je izbljuval gospod župan; to mi je pravil sam brivec gospoda župana, kateri je bil poleg, ko se je to zgodilo.“ Sedaj mora spet brivec pred sodnike. Ta še le pove stvar tako, kakor je bila v resnici. „Jaz sem rekel ono jutro na mostu: „Gospod župan hudo kašljajo, ter so ravno sedajle izkašljali izmeček črn, kakor vrana.“ Bilo je pa zraven več drugih oseb, katere lahko izpričajo, da je bilo res tako.“ Tako se je zgodilo, in stvar je bila dognana. — Razvidi se pa iz te povesti, kóliko se sme verjeti temu, kar trosijo ljudje po ulici. *Lepkova.*

35. Osliček je ušel.

Perzijski menih je potoval po puščavi, ter prijezdil ves truden in lačen vročega popoldne do samostana. Zleze raz sedlo, priveže živinče ter mu

dá krme. Brž mu pridejo menihi nasproti, kajti bili so njegove vere, ter ga prav pristrčno pozdravijo. Bili pa so bolj veseli njegovega osla, kakor njega samega, mislili so si namreč na tihem: „Odšel bodeš peč.“ Spremijo ga torej v jedilnico in ga prijazno pogosté. Končno vstane eden izmed njih ter predlaga, naj se počasti gost tudi z godbo. Vsi so bili tega veseli, pili so in peli: „Osliček je ušel, osliček je ušel“. Vsi se zasmеjejo in pojejo isto, a najglasneje naš popotnik. Bil je ves prevzet samega veselja. Naposled se vležejo k počitku. Sufi sladko zaspi ter vstane šele, ko je bilo solnce že visoko na nebu. Po zajtrku se odpravi na dvorišče, hoče zasedeti osla, a ga ne najde nikjer. Razsrjen teče k vratarju, zahteva osla ter mu grozi, da ga sicer toži pri kadiji. Ta pa mu mirno odgovori: „Kaj ste pozabili, da je osel ušel? Saj sem sinoči prišel pravit, ste pa vsi veselo vpili: „Osliček je ušel!“ Jaz sem pa mislil, kako pohlevno vendar ta modri mož prenaša izgubo posvetnega blaga! Ta pač ni lakomen.“ Sedaj se res spomni sufi prejšnjega večera. Natihem se razjezi nad hinavsko prijaznostjo zvutih samostancev ter pohlevno nastopi daljno potovanje peč po vroči puščavi.

Prilizovalcev ne poslušaj, na jeziku imajo méd, v srcu pa žolč.

Lepkova.

36. Prešerna srnica.

Šumí, šumí potoček
Veselo pod goró,
Do njega prišla srna
Je zjutraj pit vodó.

In ko podobo svojo
Zagleda v dnu vodé,
Jo dolgo ogleduje
In to pri sebi dé:

„Hí, hí, da znal bi lovec,
Kako sem lepa jaz,
Gotovo bi porabil
Ugodni tale čas.“

A komaj to izreče,
Že počí v grmu strel,
In tisti hip je svinec
Življenje srni vzél.

Nesreča ne počíva
Nikoli in nikjer —
Če morda živ si zjutraj,
Ne veš, če boš zvečer.

Cvetoš.

